

HỒI THỨ BỐN MƯỜI TÁM

QUỶ THỦ TRẢO HỒN

Công Dương Thọ nói tới đó, đã thấy Hoàng Diệp đạo nhân với DiệuNương song song nhảy lên trên võ đài.

Diệu Nương lạnh lùng hỏi:

-Đạo trưởng định chỉ giáo bằng cách nào?Đấu bằng khí giới hay đấu quyền chưởng cùng huyền công?

Hoàng Diệp đạo nhân rất ung dung đáp:

-Bần đạo không tự lượng sức, muốn lãnh giáo Hoa Đà Ngũ Cầm Chưởng của huynh. Và xin huynh trong khi sử dụng môn chưởng pháp đó cứ việc giở hết Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực ra.

Nghe thấy lão đạo sĩ nói như vậy, Dật Tư gật đầu mấy cái mỉm cười nói:

-Kéo cung phải kéo thứ cung thật cứng, đã dùng tên thì phải dùng những mũi tên thực dài.Hoàng Diệp đạo hữu thách thức DiệuNương đấu phó Hoa ĐàNgũ Cầm Chưởng và Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực nổi tiếng nhất của đối phương như vậy quả thực không hổ thẹn là một người chưởng môn của một đại môn phái.

Công Dương Thọ lớn tiếng cười và đỡ lời:

-Tạ tiên tử không nên khen lão đạo sĩ Hoàng Diệp như thế vội. Tiên tử có biết mấy năm gần đây y núp ở trên núi Không Động bế quan khổ luyện thành công pho Du TiênThập Bát Phiêu không?Pho võ công ấy lợi hại lắm nên mới có hai câu ví như sau: "Lòng như sợi tơ nhện Du Bích Cung, thân như xác ve sấu treo trên dây"

Dật Tư hơi ngạc nhiên kêu "ồ" một tiếng và nói tiếp:

-Nếu HoàngDiệp đạo hữu mà đã luyện thành công pho Du Tiên Thập Bát Phiêu thì dù không thắng nổi Diệu Nương nhưng cũng không khi nào bị thua trận hết.

Hai người vừa nói tới đó, thì trên võ đài Diệu Nương với Hoàng Diệp đạo nhân đã đấu với nhau rất kịch liệt rồi.

Nói về công lực của ác Hoa Đà quả là người kém nhất trong tám tên ác sát hung ma nhưng đã sử dụng đến Hoa Đà Ngũ Cầm Chưởng với Hắc Sát Thiên Hàn chỉ công oai lực cũng rất kinh người, vì vậy trên võ đài chỉ thấy bóng chưởng như núi chỉ phong kêu "veo veo" khiến Hoàng Diệp đạo nhân chỉ có một cách nhảy nhót tránh né, chứ không sao có cơ hội để phản công lại.

Dật Tư để ý xem một hồi, đã nhận thấy thân pháp của Hoàng Diệp đạo nhân quả thực kỳ diệu và đúng là pho "Du Tiên ThậpBát Phiêu" đã thất truyền từ lâu.

Môn thân pháp đó không phải dùng để tấn công người, nhưng dùng để phòng thân thì linh hiệu khôn tả, biến ảo vô phương và dùng làm tiêu hao công lực cho địch rất tuyệt diệu.

Hoàng Diệp đạo nhân khôn ngoan thực, y tự biết tài ba của mình khắng không nổi Diệu Nhượng, nên y giở thân pháp tinh kỳ ra nhảy nhót né tránh để cố ý làm cho đối phương tiêu hao nội lực và chân khí, rồi thừa cơ thu thế lại nhảy xuống đài chứ không đấu tiếp nữa.

Càng đấu càng hăng, càng đấu càng bực mình Diệu Nhượng đang định hạ sát thủ thì thấy đối phương đã rút lui nên y tức giận khôn tả liền cười như khùng và nói:

-Trong lúc đang đấu đến hồi hứng thú như thế này mà chưởng môn của phái Không Động lại rút lui ngay như vậy, khiến Diệu Nhượng này cụt hứng. Vậy có cao thủ của danh môn chính phái, hay có nhân vật cao minh nào sức đấu dẻo dai, thì xin mới lên đây chỉ giáo mỗi một phen?

Tiêu Anh thấy Diệu Nhượng làm phách như vậy liền bảo với Dật Tư rằng:

-Tạ tiên tử, Diệu Nhượng không biết đã đấu được hơn trăm hiệp như vậy, công lực đã tiêu hao khá nhiều mà còn làm bộ làm tịch giương oai thách thức như thế, thực là ngu xuẩn quá đỗi. Có lẽ các cao thủ của danh môn chính phái chưa chắc đã có ai cầu lợi mà lên đấu với y đâu chi bằng để tôi lên cho y một trận để y biết thân?

Dật Tư chưa nói năng gì thì Công Dương Thọ đã vuốt bộ râu dê cất tiếng cười quái dị xen lời nói:

-Hay lắm!Tiêu Thánh mẫu quả thực là người lý tưởng nhất để dự trận đấu này. Thánh Mẫu cứ cho y một trận mê tơi để y nếm mùi Bạch Cốt Trảo HồnThủ của Thánh Mẫu.

Tiêu Anh đã định nhảy lên đấu rồi nay lại thấy Công Dương Thọ hưởng ứng như thế liền trợn ngược con mắt chột nhìn lên võ đài mà lớn tiếng bảo DiệuNhượng rằng:

-Bạn Diệu Nhượng lão già này ngưỡng mộ cái tên ác Hoa Đà từ lâu, nay mới may mắn được gặp ở đây mong bạn đừng có tiếc tay mà chỉ giáo cho nhé?

Bà ta ngồi ở trong mâm nói vọng lên, nhưng vừa nói dứt thì người đã ở trên võ đài rồi, hành động nhanh chóng và phiêu hốt không thể tưởng tượng được.

Tất nhiên Diệu Nhượng không phải là kẻ ngu, thấy thân pháp của Tiêu Anh như vậy, biết là bà cụ tóc bạc này phải cao minh hơn Hoàng Diệp đạo nhân nhiều nên y đã bớt kiêu ngạo mà vội chấp tay chào hỏi:

-Bà cụ kia xưng hô ra sao?

Tiêu Anh ung dung đáp:

-Già này là TiêuAnh.

Diệu Nhượng giật mình kinh hãi, nhìn kỹ lại rồi vội hỏi:

-Bà cụ có phải là Bạch Phát Quỷ Mẫu oai danh trấn võ lâm đấy không?

Tiêu Anh lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tuy bạn họ Diệp đoán không sai nhưng Tiêu Anh đã hối cải rời khỏi bể nghiệp lập chí làm người, từ nay trở đi không làm quỷ nữa.

Diệu Nhượng nghe nói hơi ngạc nhiên, thì Long Sinh đã dùng môn thần công "Sư tử hồng" cười như điên như khùng và cất tiếng kêu như sấm động vọng lên trên võ đài rằng:

-Diệu huynh là người quê mùa thực, chả lẽ huynh không nghe nói Tiêu lão bà đã vứt con dao đồ tể đi mà trở thành Phật rồi ư?Chỉ đợi chờ Thiên Nam đại hội kết thúc rồi là thủ lĩnh của các phái trong võ lâm sẽ mừng Tiêu lão bà bằng biệt hiệu mới là Bạch Phát Thánh Mẫu.

Long Sinh lớn tiếng nói như vậy có hai dụng ý, một là xưa kia tiếng hung ác của Tiêu Anh quá lớn, nay bà ta đã cải tà quy chính nhưng còn khá nhiều nhân vật của võ lâm chưa biết chuyện, cho nên mới muốn nhân dịp đông đủ này nói như thế, không khác gì là truyền bá cho họ hay vậy.

Điều thứ hai là địa hình của Ly Hồn cốc này rất phức tạp, quần hùng dự hội mỗi nhóm ngồi một chỗ, chứ không tập trung cả vào một nơi không tiện tìm kiếm từng người một, biết đâu Mộ Dung Bích đã tới nơi rồi?Nay ông ta nói như thế là để cho nàng nghe thấy, trong lòng được an ủi mà ra gặp mẹ, chứ không nản trí mà đi tu như trước nữa.

Diệu Nhượng nghe Long Sinh nói xong, mới biết Tiêu Anh liên hiệp với quần hùng và trở thành thù của mình.Lòng hung ác của y lại nổi lên, y liền cười khẩy và nói:

-Tiêu lão bà từ giới quỷ biến thành người như vậy quả thực là điều đáng mừng. Nhưng hình như mỗi nghe người ta nói, phạm những loại vật tu hành, lúc sắp thành chính quả thường cứ phải bị tai kiếp?

Tiêu Anh gật đầu vừa cười vừa đỡ lời:

-Già này đã biết có thuyết ấy cho nên đặc biệt lên trên võ đài này là muốn nhờ Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ Lực của bạn họ Diệp để ứng với trận tai kiếp ấy.

Diệu Nhượng cười khẩy hỏi:

-Thế ra Tiêu lão bà cũng muốn thử Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của mỡ đấy?

Tiêu Anh gật đầu:

-Tuy tiếng tăm của Hoàn Vũ Cửu Sát chấn động tám hoang bốn bể, tuy Hắc Sát Thiên Hàn Chỉ lực của bạn lợi hại vô cùng, nhưng so sánh với oai trời khôn lường kia, thì còn kém xa lắm! Đấng nào Tiêu Anh cũng sắp ngộ tai kiếp, nên không sợ sệt gì mà lên đây đấu với bạn một trận. Và cũng không quản ngại lấy trứng chọi với đá, cùng châu chấu đá voi...

Diệu Nhượng nghe tới đó mới biết mồm mép của TiêuAnh rất lợi hại, khó mà đấu khẩu được. Y liền cười khẩy mấy tiếng vừa cười vừa nói:

-Tiêu lão bà muốn tiếp Hắc SátThiên Hàn Chỉ lực của mỗ cũng được. Nhưng trước hết, chúng ta nên định sẵn là đấu bao nhiêu hiệp mới thôi, để khỏi đang đấu lại có người rút lui như vừa rồi thì thực là mất cả hứng thú đi?

TiêuAnh nghe nói mỉm cười hỏi lại:

-Bạn họ Diệu định đấu mấy hiệp tất cả.

Diệu Nhượng nghĩ giây lát rồi đáp:

-ít nhất cũng phải đấu dăm ba trăm hiệp mới tận hứng.

Tiêu Anh xoa tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Ngày hôm nay đại hội Thiên Nam có đông đủ quần hào tới dự, tất cả ân cừ của mọi người đều muốn dứt khoát trong đại hội này. Như vậy khi nào quần hùng lại chịu để cho chúng ta đấu dăm ba trăm hiệp một cách đáng ghét như thế, huống hồ già này cũng không có đủ hơi sức đấu đến mấy trăm hiệp như lời bạn được.

Cười khẩy luôn mồm, Diệu Nhượng trợn ngược đôi lông mày lên và nói tiếp:

-Tiêu lão bà đã nói như vậy thì tùy lão bà bà quyết định muốn bao nhiêu hiệp cũng được.

Tiêu Anh chẳng nói chẳng rằng chìa ba ngón tay ra thôi.

Diệu Nhượng cau mày lại đáp:

-Chỉ có ba mươi hiệp thôi ư?ít quá!

Tiêu Anh vừa cười vừa chỉnh cái:

-Bạn họ Diệu nhầm rồi, già này muốn nói là chỉ đấu có ba hiệp thôi.

Diệu Nhượng đang định lắc đầu, thì TiêuAnh đã cười và nói tiếp:

-Người ta vẫn thường nói nhà nghề chỉ ra tay một cái là đã biết có hay không ngay, chúng ta đấu với nhau cứ giở hết tài ba công lực ra mà thi thố, không người nào được tránh né nhảy nhót cả. Như vậy chỉ đấu đến ba hiệp là cũng đủ để phân thắng bại rồi.

Thiếu Khoan ngồi ở bàn chủ tịch, chăm chú nhìn lên trên võ đài, nghe thấy TiêuAnh nói như vậy rất ngạc nhiên, liền lên tiếng nói:

-Hắc SátThiênHàn Chỉ lực của Diệu tứ đệ oai lực mạnh lắm, Tiêu Anh không phải là không biết, sao y thị lại dám đưa ra ý kiến là đấu bằng tay mà không được tránh né như thế?

Ngọc Sương vừa cười vừa đáp:

-Chúc nhị ca có cần tiểu muội lên thay Diệu tứ ca, để cho Tiêu Anh nếm mùi Cửu ĐộcThần công của tiểu muội không?

Thiếu Khoan xoa tay đáp:

-Cửu Độc Thần công của Đinh ngũ muội tuy mạnh hơn Hắc SátThiên Hàn Chỉ lực của Diệu tứ đệ một chút, nhưng cũng chả hơn được là bao. Vì vậy chả cần ngũ

muội phải lên thay, hãy cứ để xem Diêu tứ đệ đấu trận này ra sao rồi hãy tính toán sau. Ngu huynh nhận thấy đấu có mấy hiệp như vậy tuy Diêu tứ đệ không thắng nổi Tiêu Anh nhưng cũng không đến nỗi kém đối phương là bao.

Ngọc Sương thấy Thiếu Khoan nói như vậy không dám nói gì nữa mà chỉ chăm chú nhìn trên võ đài xem hai người đấu với nhau ra sao thôi.

Lúc ấy vì đôi bên đã nói trước với nhau không bên nào được nhảy nhót tránh né. Tiêu Anh với Diêu Nhượng đều vận công lực lên, chân của hai người bước tới đâu lồm tới đó, rồi hai người đứng cách nhau chừng tám chín thước mà chuẩn bị ra tay tấn công.

Lối đánh này hiển nhiên là hai bên phải vận nội lực Huyền công ra mà cách không ra tay, trong ba hiệp người nào đẩy được đối phương lui nửa bước thôi, cũng coi như là đã đắc thắng rồi.

Tiêu Anh đã quyết định sẵn, nên vừa đứng yên xong, bà ta liền giơ tay lên nhằm người Diêu Nhượng cách không tấn công luôn một chưởng.

Tuy chưởng ấy của bà ta chỉ là "Phích không chưởng" rất tầm thường thôi nhưng vì gần đây công lực của bà ta đã tiến bộ rất nhiều cho nên chưởng lực đi tới đâu không khí đã bị đảo tới đó không khác gì một luồng sóng lớn cuồn cuộn dồn tới oai thế quả thực kinh người.

Diêu Nhượng thấy thế cười khẩy một tiếng, chìa hai ngón tay trái trở và giữa và giơ lên chỉ vào mặt đối phương, liền có một luồng kinh lực và cương phong ở hai ngón tay của y tỏa ra, tựa như hai mũi dùi bén nhọn đâm thẳng vào chưởng lực của Tiêu Anh.

Nội gia công lực của hai người vừa va chạm nhau, tất nhiên công lực phải kém sút đi, nhưng cũng không đến nỗi kém sút hẳn. Người của Tiêu Anh bị dư oai chỉ lực của Diêu Nhượng đẩy cho thân hình hơi rung động và xung quanh như có luồng gió mạnh bao trùm vậy. Còn Diêu Nhượng thì bị "Phích không chưởng lực" của Tiêu Anh đẩy cho tay áo và tà áo như bị gió bão thổi bay phấp phới và kêu "lạt sạt"

Thế võ ấy đôi bên ngang tay nhau, lại tiếp tục tấn công đến thế thứ hai. Nhưng thế này cũng vẫn chưa phân thắng bại, mọi người chỉ thấy trong cương phong và kinh của hai người mạnh hơn thế trước chút ít thôi.

Dật Tư thấy thế cười và khẽ nói với Độc Cô Sách rằng:

-Độc Cô Biểu đệ, có lẽ Diêu Nhượng đã đến ngày tận thế, nên y mới không cảnh giác chút nào. Tôi đoán nhạc mẫu của biểu đệ hai lần đều chỉ dùng có Phích Không Chưởng để tấn công là có ý làm cho đối phương phải coi thường và bớt e sợ, rồi đến thế thứ ba thì nhạc mẫu của biểu đệ mới sử dụng đến Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ ra đối phó không sai.

Độc Cô Sách nghe xong, liền rí tai Mộ Dung Băng và nói:

-Bằng mọi, chúng ta cũng phải chuẩn bị một chút đi, vì nếu DiệuNương bị nhạc mẫu đánh chết hay bị thương nặng, thì thể nào người trong nhóm Cửu Sát cũng có một hai tên nhảy lên võ đài hành hung, lúc ấy chúng ta phải nhảy lên tiếp ứng nhạc mẫu mới được.

Thấy Độc Cô Sách gọi TiêuAnh là nhạc mẫu, MộDung Băng vừa vui vừa hổ thẹn hai má đỏ bừng.

Độc Cô Sách thấy nàng ta bỗng bẽn lẽn hổ thẹn, đang ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng cái thôi chàng đã hiểu rõ tại sao nàng hổ thẹn như thế, chàng ngắm nhìn nàng lần nữa và tâm thần có hơi say sưa.

Trong lúc hai người đang truyền tin thầm lén với nhau thì trên võ đài đã có sự thay đổi kinh người.

Thì ra đấu xong hai thế đầu, Diệu Nương cảm thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu TiêuAnh oai trấn giang hồ như thế, mà võ công và nội lực lại tầm thường, nếu vừa rồi mình không đấu với Hoàng Diệp bị tiêu hao khá nhiều nội lực, thì đã sớm đẩy được y thị lui bước, hay là khiến cho người của y thị lạnh và chết cứng ngay tại chỗ rồi.

Y nhận thấy muốn thắng nổi đối phương tuy hơi khó nhưng chống đỡ thế "Phích Không chưởng" thứ ba của TiêuAnh thì dư sức, hiển nhiên trận đấu này thể nào cũng huề.

Vì nhận thấy trận đấu sẽ hoà, Diệu Nương bớt e dè và cũng không cần phải cẩn thận đề phòng như trước.

Lúc ấy Tiêu Anh từ từ thò bàn tay phải gày gò và trắng như tuyết ở trong tay áo ra.

Vì "Cửu ĐộcThần công" một khi phát ra thì một bàn tay đỏ như máu và một bàn tay trắng như tuyết, Đinh Ngọc Sương vừa thấy Tiêu Anh chìa bàn tay phải trắng như tuyết ra một cái đã thất kinh hỏi ThiếuKhoan rằng:

-Chúc nhị ca, chiếc tay của TiêuAnh trắng như thế chẳng hay y thị luyện môn võ công gì thế?

Điều thứ nhất vì Tiêu Anh luyện tập hai môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ với Tứ Sát Âm HồnSa rất bí mật ít ai biết tới. Chỉ có một lần ở trong Thiên Ma cốc trên núi Câu Lưu là bị Độc Cô Sách trông thấy thôi.

Điều thứ hai, Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ là một môn võ công rất khó luyện tập từ xưa tới nay ít ai học hỏi nổi.

Nghe thấy NgọcSương hỏi, Thiếu Khoan liền cau mày lại suy nghĩ chưa kịp trả lời.

Sở Lục Châu bình sinh chuyên môn luyện tập các môn công lực âm nhu và ác độc, nên y thoát trông thấy tay của TiêuAnh liền khẽ nói cho Thiếu Khoan hay.

-Chúc huynh mau cảnh cáo cho Diệu huynh ngay. Môn công lực này của Tiêu Anh hình như là Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ đấy.

Thiếu Khoan nghe thấy Lục Châu nói như vậy kinh hãi đến biến sắc mặt, kêu "ôi chà" một tiếng, liền bảo Ngọc Sương lên trên võ đài để tiếp ứng và một mặt thì lên tiếng kêu gọi:

-Diệu tứ đệ cẩn thận, đó là Bạch Cốt...

Y chưa kịp nói nốt ba chữ Trảo Hồn Thủ thì Tiêu Anh đã cách không nhắm ngực của Diệu Nhưorget chop luôn một thế rất nhẹ.

Nếu Diệu Nhưorget biết Tiêu Anh luyện tập môn công phu ác độc như vậy thì y đã vận công phong bế hết bách huyết, cẩn thận đề phòng thì không đến nỗi bị nguy hiểm. Nhưng y lại khinh thường Tiêu Anh chỉ sợ trường có môn Phích Không chưởng thôi, dù thế thứ ba có mạnh hơn hai thế trước, y chỉ cần giở toàn lực ra chống đỡ là chịu đựng được ngay cho nên y chỉ vận toàn thân chân khí vào đầu ngón tay thôi, không đề phòng gì khác nữa.

Không ai ngờ thế thứ ba của Tiêu Anh không tấn công mạnh như hai thế trước mà chỉ giơ tay lên khẽ chop một cái vào chỗ trống không, bà ta đã phi thân nhảy ngay xuống dưới đài quay trở về chỗ ngồi luôn.

Lúc ấy, Ngọc Sương vừa chạy tới nơi không kịp đón đánh Tiêu Anh nữa vội nhảy ngay lên trên võ đài xem xét Diệu Nhưorget có bị thương không?

Y thị vừa lên tới võ đài thấy Diệu Nhưorget đứng đờ ra biết là nguy tai, vội chạy lại sờ ngực ác Hoa Đà, thấy chỗ ngực áo bào đã nát vụn như cám và hiện ra một cái dấu vết bàn tay gầy gò. Da thịt ở trong ngực không bị thương may mắn, nhưng tim đã ngừng đập và đã tắt thở chết tốt.

Ngọc Sương vốn dĩ là một tay lão luyện trong làng võ, thấy vậy biết ngay nội lực của Diệu Nhưorget đã nát hết. Đừng nói y là ác Hoa Đà mà dù y là Hoa Đà thật tái sinh cũng không thể nào sống sót được, y thị chỉ còn ứa nước mắt ra, phẩy tay một cái, bảo bọn đệ tử canh gác ở trên đài, mau khiêng xác của Diệu Nhưorget đi, và y thị còn chuẩn bị khiêu chiến với Tiêu Anh để trả thù tiết hận cho người anh kết nghĩa ấy.

Nhưng Đinh Ngọc Sương chưa lên tiếng thách thức, thì Ngọc Mỹ Nhân Mộ Dung Băng từ từ đứng dậy, và áo sa của nàng phát phối trông không khác gì một vị tiên nữ, không thấy nàng lấy sức gì hết, người đã nhẹ nhàng bay lên trên võ đài ngay.

Thấy Mộ Dung Băng lên võ đài Ngọc Sương liền cười khẩy đáp:

-Hậu sinh tiểu bối không xứng đấu với ta.

Mộ Dung Băng trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy đáp:

-Người mới không xứng đáng đấu với bốn cô nương. Mau gọi Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu lên đây, hay là lão tặc không biết sỉ nhục mang danh là Dương Ma lên đây đấu với bốn cô nương cũng được.

Ngoài Độc Cô Sách ra, quần hiệp có mặt tại đó không một ai biết Mộ Dung Băng đã khỏi và đã nói được. Bây giờ bỗng nghe thấy nàng nói lanh lảnh như vậy ai nấy đều mừng rỡ vô cùng.

Mấy lời nói của Mộ Dung Băng ở trên đài không những khiến Phạm Long Sinh, Tạ Dật Tư, Công Dương Thọ các người mừng vô cùng mà nàng còn cứu vãn một trận tai nạn cho mẹ của nàng là Bạch Phát Thánh Mẫu nữa.

Thì ra Tiêu Anh vừa về tới chỗ ngồi, Công Dương Thọ liền giơ tay cái lên khen ngợi rằng:

-Tiêu Thánh Mẫu vừa lên đài đã diệt trừ một tên đại ác ngay khiến ai cũng phải kính phục vô cùng môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ quả thật là một môn công lực thần kỳ vô song.

Mấy lời khen ngợi của Công Dương Thọ là thốt tự đáy lòng và thực tâm khen ngợi, chứ không có ý nghĩ gì khác, nhưng Bạch Phát Thánh Mẫu lại tưởng là đối phương nói kháy mình vì từ khi bà ta quay về chánh đạo tới giờ, hễ nghĩ đến hành vi của mình là như gai châm vào lưng vậy. Huống hồ pho Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ lúc luyện lại rất tàn nhẫn, lúc sử dụng lại càng độc ác, cho nên bà ta vừa nghe thấy lời khen ngợi của Công Dương Thọ, mặt đã lộ vẻ hổ thẹn, vừa cười vừa móc túi lấy một con dao găm sắc bén ra, dùng tay trái cầm dao, nhằm cổ tay phải chặt luôn.

Các người ngồi chung quanh bàn không ai ngờ Tiêu Anh lại có động tác ấy. Người có công lực cao nhất và thân pháp nhanh nhất là Phạm Long Sinh cũng phải chụm, không sao ra tay cứu kịp.

Tuy Long Sinh không cứu kịp nhưng Mộ Dung băng lại cứu kịp. Trong lúc Tiêu Anh tay trái cầm dao giơ lên định chặt vào cổ tay phải, thì tiếng nói như chuông bạc của Mộ Dung Băng vừa theo gió vọng tới.

Tiếng nói đó rót vào tai khiến Tiêu Anh vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội quay lại nhìn. Thế là Công Dương Thọ đã thừa cơ cướp luôn con dao găm, vừa lấy tay lau mồ hôi trên trán vừa lắc đầu gượng cười nói rằng:

-Tiêu Thánh Mẫu thật không thánh minh chút nào. Công lực của người ta có phân biệt gì tà chính đâu? Ví dụ như ngày hôm nay chẳng hạn Thánh Mẫu dùng Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ để tiêu diệt quần ma, khiến võ lâm được thanh bình mấy chục năm, như vậy chẳng phải là một công đức rất lớn là gì?

Long Sinh, Dật Tư với sư huynh đệ Độc Cô Sách cũng hết sức khuyên giải. Long Sinh còn cười quái dị mà nói tiếp:

-Tiêu Thánh Mẫu chẳng lẽ bà chưa đọc qua "Trị Gia Cách Ngôn" của Chu Tử hay sao? Trong đó có những câu: "Nhất chúc nhất phạn đang tư lai xứ bất dị". (Một cháo một cơm, ta phải biết đã tốn công của rất nhiều người mới thành được.) Đủ thấy ta sống ở trên đời không nên phí phạm của trời. Như môn Bạch Cốt Trảo Hồn Thủ Thánh Mẫu đã tốn mất bao nhiêu năm công sức mới luyện thành được, dù Thánh

Mẫu có quyết tâm huỷ bỏ chiếc tay ấy đi, cũng phải chờ đợi diệt xong vợ chồng Âm Dương Song Ma với Chúc Thiếu Khoan, những tên nguyên hung cực ác ấy đã, như vậy mới không lỗ vốn bấy nhiêu năm khổ công luyện tập.

Tiêu Anh nghe nói gượng cười và cảm ơn quần hiệp đã có lòng mến mình như vậy.

Công Dương Thọ biết bà ta không có cử chỉ nóng nảy như thế nữa, nên y trao trả con dao găm cho bà ta, lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Cử chỉ của Thánh Mẫu vừa rồi làm cho lão phu hoảng sợ suýt chết đi được vì Thánh Mẫu bị thương, tàn tật thì lệnh ái, lệnh tể các người thể nào cũng lột da mổ bụng lão chứ không sai.

Đỡ lấy con dao găm bỏ vào túi, Tiêu Anh cau mày lại, nói với quần hiệp rằng:

-Lạ thật!Sao đột nhiên Băng nhi lại khỏi được bệnh cũ mà biết nói như thế?

Độc Cô Sách biết lúc này đã tới lúc có thể tuyên bố sự bí mật ấy cho mọi người hay, nên chàng mỉm cười nói:

-Băng muội được uống Khiết Vương độc đơn với Lục Diệp Hồng Kinh Thảo, sau lại được Phạm đại ca dùng thần công chữa cho đã khỏi bệnh và nói được từ lâu rồi.

Tiêu Anh ngạc nhiên hỏi:

-Băng nhi đã khỏi rồi, tại sao bấy lâu nay lại không lên tiếng nói?

-Băng muội đã lượm được một pho võ công rất lợi hại, cần phải tĩnh tâm luyện tập nên mới giả bộ chưa nói được để khổ bị mọi người quấy nhiễu.

Dật Tư thất kinh hỏi:

-Tôi với Băng cô nương suốt ngày ở gần nhau, tại sao tôi lại không biết là cô ta đã lượm được một pho võ công rất lợi hại như thế?

Long Sinh sức nghĩ ra một việc rồi hờn hử cười và lên tiếng hỏi:

-Không biết võ công rất lợi hại mà Mộ Dung cô nương lượm được có phải là những chữ chằng chịt viết trên lưng con bò cạp ngọc xanh đấy không?

Dật Tư thấy ông ta hỏi như vậy, liền gật đầu đáp:

-Phải đấy, Phạm huynh đoán không sai chút nào. Từ khi được con bò cạp ngọc xanh ấy, Băng muội mừng rỡ khôn tả, lúc nào cũng cầm nó lên xem những chữ ghi ở trên lưng con bò cạp.

Độc Cô Sách mỉm cười hỏi:

-Biểu tỳ, trước kia Băng muội luyện tập cuốn "Ngọc Thi Chân Giải" mà có quyền thượng thôi, chứ không có quyền hạ phải không?Như vậy, tôi chắc võ công ở trên mình con bò cạp ngọc ấy là cuốn hạ của pho "Ngọc Thi Chân Giải" chứ không sai?

Dật Tư mỉm cười đáp:

-Trên đời này có rất nhiều chuyện thường hay éo le như thế, nghĩa là mình có ý trồng hoa mà lại không nở cắm bữa cảnh liễu, chẳng bao lâu đã thành rừng ngay.

Xem như vậy, chắc pho võ công ở trên lưng con bò cạp ngọc thể nào cũng là cuốn hạ của pho "Ngọc Thi Chân Giải".

Trước kia cô ta mới luyện được võ công của cuốn Thượng, công lực của cô ta đã kinh người rồi bây giờ lại học hỏi được cả võ công của cuốn hạ, tôi chắc lần này trong ThiênNam đại hội, thể nào cô ta cũng làm rạng rỡ cho danh môn chính phái của chúng ta chứ không sai. Chúng ta phải mừng Tiêu Thánh Mẫu một chén mới được.

Quần hiệp nghe nói đều nâng chén lên mời Tiêu Anh uống. Mừng rỡ khôn tả, Bạch Phát Thánh Mẫu cười đến tí mắt lại.

Lúc ấy trên võ đài đang có hai mỹ nhân tuyệt trần đứng đối lập nhau. Một người Mộ Dung Băng, trông như một tiên nữ, còn một người nữa là Bách Hoa công chúa, mặc áo hở ngực, hở cánh tay, trông thật lẳng lơ vô cùng.

Mộ Dung Băng chỉ danh Giáp Cốc Diệu với Dương Thúc Độ để khiêu chiến, Lục Châu liền nghi ngờ ngay, kêu "ủa" một tiếng và khẽ hỏi Thúc Độ rằng:

-Con nhỏ này không quen biết chúng ta bao giờ, sao nó lại chửi đại ca là lão tặc vô liêm sỉ? Để tôi lên đài hỏi nó xem?

Nói xong, y thị định đứng dậy để nhảy lên võ đài.

Đã có tật giật mình, Thúc Độ lại là người rất sợ Lục Châu, y đâu dám để cho Lục Châu với quần hùng biết rõ câu chuyện xấu xa ấy. Vì Lục Châu lên võ đài hỏi thì thể nào Mộ Dung Băng cũng phanh phui câu chuyện ra ngay. Y vội kéo tay Lục Châu lại rí tai khẽ nói:

-Chúng ta là những người bề trên, khi nào thềm ra tay đối địch với một hậu sinh tiểu bối. Vả lại nó đang thách thức BáchHoa công chúa để cho Giáp Cốc Diệu đấu với nó trước, xem kết quả trận đấu này ra sao đã, rồi chúng ta mới định liệu sau. Ngày hôm nay, trong Thiên Nam đại hội này những kẻ địch đã lộ diện với chưa lộ diện nhiều lắm, vợ chồng ta phải để lại một chút tinh thần hơi sức xem sự thể biến hoá ra sao thì hơn.

Lục Châu chưa kịp trả lời, đã thấy BáchHoa công chúa Giáp Cốc Diệu nhảy lên trên võ đài, y thị đành phải nghe lời Thúc Độ ngồi xuống.

Đinh NgọcSương đang định giở Cửu ĐộcThần công ra giết chết MộDung Băng để tiết hận bớt cái chết thảm khốc của Diệu Nhượng vừa rồi, nhưng y thị thấy Giáp Cốc Diệu đã nhảy lên võ đài, đành phải khẽ nói với Giáp Cốc Diệu rằng:

-Giáp Cốc công chúa phải nên cẩn thận, võ công của con nhỏ này cũng rất thâm hậu, công chúa chớ có khinh thường nhé.

Giáp Cốc Diệu gật đầu, đi ưỡn ẹo tới trước mặt Mộ Dung Băng cười khanh khách nói:

-Cô em này tên họ là gì? Sao bỗng dưng lại chỉ tên thách đấu với bốn cô nương như thế?

Mộ Dung Băng trông thấy Giáp Cốc Diệu đã tức lộn ruột lên rồi, vì nàng thấy y thị mặc áo dán bằng những cánh hoa hở hang nhiều chỗ, trông không khác gì loa lô, thật là dâm đăng và yêu nghiệt, nên nàng cau mày lại đáp:

-Tên ta là Mộ Dung Băng. Sở dĩ chỉ danh thách thức người lên đài đấu võ, là muốn lấy lại một món nợ.

Giáp Cốc Diệu kêu "ủa" một tiếng, kinh ngạc hỏi:

-Lạ thật, ta với người không quen biết nhau bao giờ, sao người lại bảo lấy nợ? Chẳng hay ta nợ người cái gì nữa?

Mộ Dung Băng nhìn thẳng vào mặt Giáp Cốc Diệu, trầm giọng hỏi:

-Có phải người có thanh bảo kiếm tên là Thanh Bình cổ kiếm đấy không?

Giáp Cốc Diệu gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Thanh Bình cổ kiếm ấy ta đã lấy được của Độc Cô Sách, vậy có liên can gì tới người mà hỏi?

Mộ Dung Băng trợn ngược đôi lông mày lên, đáp:

-Người phải biết, chủ nhân của Thanh Bình bảo kiếm ấy là Lục YThánh nữ Điền Thúy Thúy. Chị họ Điền đã nhờ Độc Cô Sách đem thanh kiếm đến tặng ta.

Độc Cô Sách nghe thấy Mộ Dung Băng đổi biệt hiệu của Thúy Thúy là Lục YULinh thành Lục YThánh nữ, chàng rất vui lòng gật đầu mỉm cười và nghĩ bụng:

"Tiêu Anh từ Bạch Phát Quỷ Mẫu biến thành Bạch Phát Thánh Mẫu, Thúy Thúy thì từ Lục YULinh biến thành Lục YThánh nữ quả thực là một giai thoại mỹ đàm của võ lâm. Như vậy đủ thấy bất cứ người nào dù ác đến đâu chỉ cần còn chút linh tính, nhất thời biết hối cải, thì vẫn có thể tiêu giải được hết các nghiệp tội mà biến thành Tiên Phật ngay".

Chàng đang cảm khái nghĩ ngợi, thì trên võ đài Bách Hoa công chúa nghe Mộ Dung Băng nói xong liền cười lớn hỏi:

-Nghe người nói như vậy, chẳng lẽ người muốn ta trả lại người thanh bảo kiếm Thanh Bình hay sao?

Mộ Dung Băng cười khẩy một tiếng, lắc đầu đáp:

-Có khi nào người lại chịu trả cho ta một cách dễ dàng như thế, và ta cũng không bao giờ có ý nghĩ huyền ảo ấy. Nhưng trong võ lâm vẫn có lệ so tài cướp vật. Vậy người có dám đấu với ta ba trận để định đoạt thanh kiếm đó thuộc về ai không?

Giáp Cốc Diệu tức cười đáp:

-Không những ta oai trấn Miêu Cươn, mà bây giờ lại còn là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát khi nào ta lại sợ một con nhỏ ít tuổi như người? Thế còn người, thì định lấy cái gì để đánh cuộc?

Mộ Dung Băng ngẫm nghĩ giây lát, rồi móc túi lấy con bò cạp bằng ngọc xanh biếc ra để ở gang bàn tay và nói:

-Con bò cạp ngọc này là vật báu hãn thế. Ta lấy nó để làm vật đánh cuộc. Chẳng hay người đã bằng lòng chưa?

Giáp Cốc Diệu đưa mắt liếc nhìn con bò cạp ngọc một lần, rồi thất kinh hỏi:

-Sao con bò cạp ngọc này giống như vật báu vẫn mang trong người của Xích Phát nhân Tiết Triệu Khôi, giáo chủ của Bái Khiết giáo ở Ngũ độc cốc tại Miêu Lãnh như thế?

Mộ Dung Băng cười khẩy đáp:

-Người khỏi cần phải hỏi lai lịch con bò cạp ngọc này làm chi, nếu người có bản lĩnh đấu xong ba trận mà người đắc thắng cả ba thì cứ việc lấy con bò cạp ngọc này đi.

Giáp Cốc Diệu thấy lời nói và thái độ của Mộ Dung Băng kiêu ngạo hình như không coi cái tên Bách Hoa công chúa của mình vào đâu hết tức giận khôn tả, y thị liền đưa mắt liếc nhìn Tô Báo Văn ngồi ở bên dưới một cái rất tình tứ và lẳng lơ, rồi mới vọng xuống:

-Tô huynh, làm ơn cho mượn thanh bảo kiếm Thanh Bình mà tiểu muội đã đưa cho huynh tạm dùng chốc lát.

-----oOo-----